

Când te-am văzut prima oară

Roxana.er

O, tu, ființă eternă
Ce te regăsesc în mine mereu
Nu mi-ar trebui nici măcar o lanternă
Căci ești, pe-ntuneric, te văd din antreu...
Și nu-mi trebuie să aprind nici chiar luna
Căci strigă ea singură fix ca nebuna
c-ai pus stăpânire pe mine oricum,
pe tot ce-a rămas din ce am visat
din ce am sperat iar acum...
doar pianul răsună din camera goală
iar notele strigă încet,
și pictura din pensule-mi scrie în poală
și sfîinții se-aud c-un bocet...
și parcă te-aud că-mi șoptești în cuvinte
că timbrul ne cântă, nu buzele tale,
că flacăra arde, căldura se simte...
că pensula face vreo două petale
fără emoția...
și nerăbdarea...
fără grația...
și toată cântarea,
aceeași ce-o am și ce-o sper de când te-am văzut prima oară...
Așa, ca-ntr-o doară...
Decembrie poate când frigul ne doare-
sau iulie poate,
când vara ne arde în coate...
În mâinile tale mici și suave,
în marile tale gândiri ce sunt grave
căci eu n-am știut să privesc...
și să doresc...
Te vedeam o prințesă desprinsă din basme
cu straie mai ceva ca-n povești,
cu-n zâmbet intens și plin de culoare
încât nu simțeam nici măcar o salvare
cum stau și privesc 'cum ce-mi ești,
și-aștept și văd printre spasme
ce mult am greșit.

Poveștile tale sunt realitate
Și mâinile tale se simt,
Dorințele tale sunt de-o greutate
Și de-o aventură fiebint'.
Iar mintea ta plină mă năucește

Și nu mă compar nicidecum,
Știința ta stau... și mă răscolește
Ce-aș vrea să o știu eu acum.

Și când te-am văzut prima oară?
Decembrie poate... când frigul ne doare...
Sau iulie poate...
când vara ne arde în coate...